

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 16. Qumodo Christum Caiphas adiur auerit, vt diceret: An ipse
esset Christus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

MEDITATIO DECIMASEXTA.

QVOMODO CHRISTVM
Caiphas adiurauerit, vt di-
ceret, an ipse esset
Christus.

EVANGELIUM.

Matt. 26.

MARC. 14.

URSVM summus
Sacerdos interroga-
bat IESVM, & dixit
ei: Adiuro te per De-
um viuum, vt dicas
nobis si tu es Christus filius Dei. Di-
xit illi IESVS: Tu dixisti, ego sum,
veruntamen dico vobis: Amodo vi-
debitis filium hominis sedentem à
dextris virtutis Dei, & venientem
in nubibus coeli. Tunc Princeps Sa-
cerdotum scidit vestimenta sua di-
cens: blasphemauit. Quid adhuc
ege-

egemus testibus? Ecce nunc audistis blasphemiam. Quid vobis videtur? Qui omnes condemnaverunt eum esse reum mortis.

PROPHE TIE.

EXCÆCA cor populi huius, & aures eius aggrava, & oculos eius claudde, ne fortè videant oculis suis, & auribus audiant, & corde intelligant & convertantur. *Isaia 6.*

Circumueniamus iustum, quoniam inutilis est nobis, & contrarius operibus nostris. Improperat nobis peccata legis, & filium Dei se nominat. *Sap. 2.*

Causa tua quasi impij iudicata est. *Iob. 36.*

CONSIDERATIONES.

VIDE quomodo stet humilis Iesus, in medio illo perditorum concilio ligatus, & tanquam reus accusatus, sine dictione causæ, sine patrono. Circum inimici in modum canū in rabiem actorum ambientes, rictus in illum deducunt, at morsus nusquam infigi posse sentiunt, quod Christus taceret, suum ipsi præ dolore cor edunt. Nec poterat iam amplius factuosus Pontifex rabiem comprimere: surgens ergo adiurat illum

illum per Deum, vt apertè diceret: Si ipse esset filius Dei.

Animaduerte nullam vnquam in orbe terrarum fuisse quæstionem maiorem, aut magis illustrem quàm sit ista. Principio propter eum qui interrogat, Concilium nempe Iudæorum, quo nihil erat in terra quod maiore autoritate & religione esset præditum, nisi eos suum exceçasset scelus. Secundò propter eum, qui interrogatur, qui erat ipse Deus, factus homo. Tertio propter rem quæ venit in quæstionem, quæritur enim de diuinitate. Spectatores aderant Angeli simul & homines. Itaque ex responsione Christi pendebant alterius partis summum bonum, alterius summum gaudium. Si taceret reuocabat in dubium fidem & salutem nostram; sin responderet, in periculum vitæ se coniciebat Deus. Sed Christus, qui suam vitam nostris commodis posthaberet, nõ modò rem ipsam disertis verbis professus est; vt omnem quæ incidere posset dubitationem auferret: sed subiunxit etiam, etsi nunc se tam contemptum videant, quàm Propheta præsignificauit, *Quasi absconditus vultus eius est despectus;* venturum tamen illū diem, quo videant illum ad dextram Maiestatis Dei.

Isaia 53.

DE PASSIONE DOM. 145

Dei sedentem iudicem, & cum magna gloria venientem in nubibus cæli.

Hinc licet coniecturâ capere, in quâ-
tum sumus Domino nostro obligati.
Sciens enim ipse silentio aduersarijs se
posse omnem ansam se damnandi eri-
pere, cum & testimonijs, & idonea mor-
tis causa destituerentur (& tacere pote-
rat, quippe nulli hominum subiectus)
sciens præterea ex ea professione, immi-
nere infinitas iniurias, ludibria, mortem
denique: tamen *proposito sibi gaudio*, vt
inquit Apostolus, quod scilicet aman-
tissima ipsius anima ex tot animarum
lucris captura esset, postposita vitæ cura,
& confusione contempta *sustinuit cru-*
cem. O præclara confessio plena immēse *Heb. 12.*
cuiusdam caritatis! cōfessio, ex qua naf-
catur Deo summa gloria beatis spiriti-
bus gaudium & instauratio ruinarum:
mortalibus singulare remedium.

Vbi diuinam hanc professionē Chri-
sti audiuit Caiphas, indignus audire tã
sublime responsum, luminis huius splē-
dore occæcatus, furēter discerpit vestem,
& Filium Dei, tanquam blasphemum
damnat. O Pontificem infelicem! non
potest Christus, qui est ipsa veritas, aliud
quã verum loqui. Sed hæc ipsa tua est
blasphemia, qui Deo tribuis, quod non
est Dei.

est Dei, & Dei filium creaturam esse existimas. Compatere, anima mea, Redētori tuo, qui tua causa sic deprimi voluit. Cum enim esset ipse *candor lucis aeternae, speculum sine macula*, in quem non poterat cadere peccatum, ille deniq; quem in cælis non cessant Angeli laudare, dicentes: *Sanctus, Sanctus, Sanctus*: passus est tamen se ab hominibus peccato inquinatis, in terra dānari de blasphemia, & is qui nō quasi per rapinam, sed sua natura fuerat semper æqualis Patri, finit se, tanquam diuinitatis furem & inuasorem capitis damnari.

Sap. 7.

Isaia. 6.

Apoc. 4.

Philip. 2.

COLLOQVIVM.

ROGABIS Christum D. N. quoniam ipse æterna veritas, voluit sibi ob tua mendacia & opera falsa blasphemiae crimen inferri, & cum tanta patientia ferre ludæorum profanas illas voces, quibus reus mortis acclamabatur: ut tibi gratiam impertiat, qua lubens patiaris pro veritate, & ex ipsius amore omnia, quæ de te sinistra & male dicuntur, ut tu pro blasphemo & digno mille mortibus habearis, quod verè peccata tua merentur, ut displicens mundo, tanto magis placeas oculis diuinæ Maiestatis.

DOCY-

DOCUMENTA.

1. **C**HRIſTUS iniurijs & falſitate
teſtium laceſſitus, tacet: adiu-
ratus ut veritatem profiteatur, respon-
det, etſi ſciret hac de cauſſa eſſe plurima
patiendā: ut doceret nos, ubi Dei honos
agitur non licere nobis vel cum vitæ pe-
niculo, veritatis profeſſionem omittere.

2. Nequaquam faciles eſſe debemus in
iudicando, aut actionibus ſeu verbis pro-
ximorum, in malam potius quā bonam
partem interpretandis; neque in creden-
do, ſi quid de alijs narretur mali, ne cum
Caipha etiam facile erremus.

3. Cū tentatione agitamur, de nulla
re pronuncianđum, aut certò aliquid in
poſterum ſtatuendum eſt, Perturbatio
enim animi, non modò efficit ut res exi-
gua magne appareant, ſed etiā veras cū
falſis confundit, quod apparet in Caipha.

4. Proprium eſt mundi, damnare eos
qui verum dicunt: laudare, qui adblan-
diuntur. Itaque ſi quid rectè & verè lo-
cutus iudicaris blaſphemus, noli turbari,
neque ideo à dicenda veritate diſcede,
quando idem euenit Chriſto.

5. Contemnenda ſunt hominū iudicia:
neq; enim illi nos, ſi probi ſimus, efficiunt
improbos ſed timeamus ne coram Deo
reſiſimus, qui de nobis ſententiam latu-

*rus est, non ex sententijs hominum, sed in
dicio suo.*

*6. Lingua maledicorum & detracto-
rum nihil omnino possunt nocere; quin po-
tius, si velimus, plurimum nobis prodesse
possunt: si quidem cum humilitate in no-
bis augeant, meliores nos faciunt.*

MEDITATIO
DECIMASEPTIMA.

DE IIS QUAE CHRISTVS
in domo Caipha passus est.
EVANGELIUM.

Matt. 26.

Marc. 14.

Luc. 22.

VNC viri, qui te-
nebant Iesum ceden-
tes eum colaphis, ex-
puerunt in facie eius,
& velauerunt eum.

Alij autem palmas in-
faciem eius
dederunt, & interrogabant dicen-
tes: Prophetiza nobis Christe, quis
est, qui te percussit? & alia multa
blasphemantes dixerunt in eum.

FIGV-